

***Kto stratil majetok, nestratil veľa.
Kto stratil slobodu, stratil mnoho.
Kto stratil vieru, stratil všetko.***

Zásielku spracovala spoločnosť:
HENRIETTA - direct marketing, s.r.o.
P.O.BOX 1, 820 08 Bratislava 28, „D+4“
POŠTOVNÉ ÚVEROVANÉ
820 08 Bratislava 28

SVEDECTVO

ročník 28
december 2018
cena 1 euro

12

ČASOPIS TABUIZOVANÝCH FAKTOV

Mal som vynikajúcich predchodcov

NÁŠ ROZHOVOR

Ján Litecký Šveda je známy svojim politicky nekorektným spôsobom vyjadrovania. No dalo by sa to povedať aj inak – nemá rád pretváрку a klamstvo. Je autorom viacerých kníh, o aké neprejavujú záujem korektné vydavateľstvá, lebo... Lebo pravda nie je v móde. Zasa. Politickí väzni vedia o tom svoje, preto si do čela organizácie zvolili chlapa svojej DNA. Tu sú jeho názory na aktuálne dianie v spoločnosti.

Ste druhé volebné obdobie predsedom organizácie. Ako si plníte vlastné predsavzatia?

Hneď na úvod musím povedať, že nejaké predsavzatia typu, že ja to konečne poriadne roztočím, som nemal. A to hneď z dvoch dôvodov. Ten prvý bol ten, že už od samého začiatku, aj keď som nebol ešte členom, som sa ako sympatizant motal okolo našej organizácie, takže som celkom dobre videl, aké sú politické

Ján Litecký Šveda, predseda PV ZPKO.

Foto Martin Marenčin

mantinely a možnosti. A najmä potom, keď som stúpал v rebríčku organizácie. Že napriek obrovským morálnym zásluhám našich členov o ozdravenie života spoločnosti a nastolenie demokracie, stále sme pre súdruhov boli a sme len takým trňom v päte, ktorý treba čo najskôr odstrániť. Z tých začiatkov si spomínam napríklad na jednu schôdzku

bratislavskej regionálnej organizácie, dokonca v bývalom Leninovom múzeu, ako tam nejakí zo dvaja súdruhovia, evidentne nasadení, cieľene rozoštvávali schôdzku. Bolo to dobre viditeľné hlavne pre neutrálneho pozorovateľa, až to Belo Polla nevydržal, nasadil si svoj široký klobúk a s krikom odišiel.

Pokračovanie na 10. strane

Bez Boha niet pokoja a lásky

Opäť sa končí rok. V sobotu 17. novembra sme si pripomenuli zmenu, ktorá v roku 1989 bola znamením istej nádeje, že nastanú lepšie časy. A ako každý rok, už prežívame advent ako očakávanie Vianoc, sviatkov narodenia Pána Ježiša Krista, Božieho Syna.

Osmičkový rok **2018** bol bohatý na významné výročia. **1918** – pád monarchie, vznik Česko-Slovenska; **1938** – autonómia Slovenskej krajiny; **1948** – komunistický februárový prevrat; **1968** – západná „kultúrna revolúcia“, u nás koniec nádeje Slovenskej jari s „bratskou pomocou“ armád Varšavskej zmluvy; **1978** – voľba poľského kardinála Karola Wojtyły za pápeža Jána Pavla II.; **1988** – Bratislavský veľký piatok – sviečková manifestácia za náboženskú slobodu a vysviacka prvého arcibiskupa – metropolitu Slovenska; **1998** – „demokratická revolúcia“ pred televíziou Markíza a pád obnoviteľa slovenskej štátnej samostatnosti Vladimíra Mečiara; **2008** – 300 rokov od jedného zo slzení Panny Márie v Trnave.

Rok 2018, žiaľ, vojde do našich dejín aj ako rok vraždy Jána Kuciaka a Martiny Kušnírovej, no zároveň aj ako rok intenzívneho zápasu, zatiaľ neúspešného, za ochranu nenarodeného života. Rovnako aj dôsledky súčasného spoločenského pohybu, vyvolaného najmä riadenou emigráciou afrického a moslimského obyvateľstva do Európy, na sklonku roku 2018 možno iba ťažko predvídať. Pri všetkej eufórii, ktorú pred vyše 2000 rokmi vo vianočnú noc vyvolali slová anjela „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle“ (Lk 2, 14), nesmieme zabudnúť aj na tieto slová tiež zapísané u sv. Lukáša: „Keď silný, ozbrojený človek stráži svoj palác, jeho majetok je v bezpečí“ (Lk 11,21).

Genderisti v pohybe

Dajme dole ružové okuliare, lebo svetový pohyb genderistov, ktorý sa valí aj na nás, dostáva čoraz väčšiu silu v tzv. mainstreamových médiách. Kňaza Mariána Kuffu, ktorý sa postavil na čelo zápasu za poznanie antropologickej pravdy o človeku, t. j., že človek je buď muž alebo žena, že to nie je otázka slobodného výberu, druhá strana posielala do cirkusu... Zatiaľ nešiel, práve naopak, jeho popularita a záujem o jeho kázne v kostoloch v našich mestách i dedinách narastá.

Kňazi v našich podmienkach majú ešte stále autoritu, najmä na dedinách. V prípade dôstojného pána Ing. Mgr. Mariána Kuffu Dr. h. c. je podložená prácou medzi ľuďmi na okraji spoločnosti v Inštitúte Krista Veľkňaza. Znie to tak honosne a vznešene, ale je to „len“ každodenná starostlivosť o chudobných a opustených bezdomovcov, o bývalých drogových závislých

a pod. Marián Kuffa je náš druhý nielen don Bosco, ale aj Andrej Hlinka!

Svätý Pavol v Liste Rimanom napísal: „Niet moci, ktorá by nebola od Boha...“ (Rim 13, 1). Po skúsenostiach celého sveta i v našich krajoch môžeme dodať, že niekedy je to od Pána Boha požehnanie a niekedy dopustenie. Vieme, že **kresťanstvo**, pochádzajúce od Krista, Božieho Syna, ku ktorému sa ešte mnohí hlásime, má svoj základ v Bohu. A **demokracia**, tá pochádza z gréckej antiky; existovala už dávno pred Kristom. Základom demokratického systému bol a je človek, ktorý deleguje svoje právomoci na druhého svojim slobodným rozhodnutím. Aj samotné slovo *demokracia* je gréckeho pôvodu a skladá sa z dvoch slov *demos* – ľud a *kratos* – vláda, teda vláda ľudu. Len niekedy nevieme, či je to genitív, alebo datív, či je to ľud, ktorý vládne, alebo sú tu ľuďmi volené alebo aj nevolené elity, ktoré potom vládnu ľudu aj tak, že sa nám to vôbec nepáči.

Hlas svedomia, hlas Boží

V novembri 2014 talianskou spoločnosťou otriasol prípad, keď matka zabila svoje osemročné dieťa. Namiesto do školy ho ráno zaviezla do lesa, kde ho zahrdúsila. Popoludní, akože nič, išla po chlapca do školy a čudovala sa, že ho niet. Žiaľ, alebo našťastie, v dobe Orwellovho Veľkého brata sú všade kamery, ktoré všetkých pozorujú, a tak aj táto nešťastná matka bola dosť ľahko usvedčená. Strašné, určite, hrozné, do neba volajúce, a modlíme sa, aby sa takéto niečo už nikdy a nikde ani v Taliansku, ani v našej vlasti nestalo. Tá nešťastná žena sa stala matkou, keď mala 16 rokov a jej súrodenci mali každý iného otca. Toto je dnešná kríza rodiny v jej obľudnom rozmere. Deti majú deti a od prvých dní ich nenávidia. Hrozné a neuveriteľné. Kam dospel svet bez Boha, bez prirodzenej autority a poriadku, kde sme nedovolili narodiť sa Božiemu Synovi a vylúčili sme ho zo spoločnosti?

Tento prípad je strašný, hrozný a odstrašujúci, ale koľko je žien na svete, nielen v Taliansku, na Sicílii, kde sa toto stalo, ale aj inde, aj u nás, na Slovensku, koľko je žien, ktoré nečakajú osem rokov, aby svoje dieťa zabili, ale urobia to hneď, keď zistia, že plod ich života, malý človek sa hlási na tento svet. O tom málokto hovorí a človek radšej hlas svojho svedomia, ten Boží hlas v nás umlčiava. A Boha vyháňa zo svojho života, lebo pokladáme za nepohodlné žiť spolu s ním. A potom sa čudujeme...

Ježiš Kristus, Boží Syn neustále, aj v roku 2018, vyzýva všetkých ľudí dobrej vôle a teda aj nás, aby sme prijali jeho posolstvo pokoja a lásky!

Ján Košíar

duchovný PV ZPKO

SVEDECTVO, mesačník Politických väzňov Zväzu protikomunistického odboja • **Šéfredaktorka**: Eva Zelenayová • **Redakčná rada**: Ján Košíar (predseda), Ján Litecký Šveda, Ivan Mrva, Peter Mulík, Ivan A. Petranský, Jozef Rydlo, Juraj Vrábel a Eva Zelenayová • **Adresa redakcie**: 811 06 Bratislava, Obchodná 52 • **Telefón**: 02-5263 8156 • **e-mail**: uzpko@mail.t-com.sk • **webová stránka**: www.pv-zpko.sk • **IČO**: 00679879 • **Cena jedného výtlačku**: **1 EURO** • Predplatné **10 EUR**/kalendárny rok • Predplatné pre zahraničných abonentov: **50 USD** vrátane poštovného. • **Číslo účtu v Prima banka Slovensko, a.s.**: SK74 3100 0000 0040 0012 8109 BIC: LUBASKBX • **EV**: 3851/09 • **Tlač**: PRINTLAND, s.r.o. • Nevýžiadané rukopisy nevraciamy • **ISSN**: 1338-404X • **MATERIÁLY** uverejnené v rubrikách „Čitateľské fórum“ a „Spomienky“ vyjadrujú názory občanov a čitateľov.

K sviatkom pokoja, lásky a porozumenia

Vianoce sú časom víťania radostnej zvesti, že máme nádej na nový život. Nielen politickí väzni – veteráni odboja, ale aj ich deti a dokonca už tretia generácia v poradí očakáva príchod novej či lepšej, zadostučinenej legislatívy a pozornosti štátu i verejnoprávnych médií. Lebo mám pocit, že po roku 89 sa stále nenarodila „politická novina“, ktorá by rozradostnila srdcia a duše ukrivdených z bývalého režimu. Preto v mene generácií detí a rodinných príslušníkov po politických väznoch dúfam, že v okrúhlom tridsiatom roku prestaneme vzývať „staré časy“ a nastolia sa nové poriadky v úcte k svedectvu, dedičstvu a odkazu protikomunistického odboja a celej národno-oslobodzovacej tradície Slovákov.

Nech Boh žehná Slovensko a protikomunistický odboj nech nájde novú nádej, že staré poriadky sa už nikdy nevrátia v nijakej podobe, ani v globálnych súvislostiach.

Rafael Rafaj, podpredseda PV ZPKO,
syn politického väžňa
K želaniu sa pripája vedenie organizácie
a časopisu Svedectvo

*Milí politickí
väzni!
V modlitbách si na
všetkých spomínam.
Vyprosujem vám
milosťplné, s mierou
posúvané Vianoce.
Nech sú pre všetkých
sviatkami pokoja,
lásky a porozumenia.
Všetkým zo srdca
žehnám. Amen!
a ešte horký + jasný*

Aké je posttotalitné Slovensko

Ak spoločnosť nie je pluralitná, je totalitná. Aké je Slovensko po 29 rokoch od nadobudnutia slobody? Pluralitné? Ak by to bolo tak, vo verejnoprávnych médiách by mali priestor nielen zástancovia spoločného štátu, ale aj národovci; nielen liberáli, ale aj tí, čo preferujú tradičné hodnoty; nielen historici zaznávajúci slovenský živel, ale aj jeho priaznivci. Ak by bola spoločnosť pluralitná, cítila by si obeť komunizmu tak, ako obeť fašizmu; dbala by o pluralitu médií a nedovolila by návrat cenzúry samozvanými sudcami. Demokratická spoločnosť nepopiera práva jedných na úkor práv druhých. Aké je Slovensko po 29 rokoch od skončenia totalitného režimu si dokáže každý odpovedať sám. Predovšetkým politický väzeň vie, aké sú obmedzenia neslobodného režimu.

V roku 1999 sa organizácia rozhodla zmeniť svoj názov. Urobili tak delegáti na sne. Z Konfederácie politických väzňov sa stal Zväz protikomunistického odboja. V tom istom roku časť členskej základne (16%) sa rozhodla, že založí vlastnú organizáciu. Za svojho ideologického partnera považovali KDH a tvrdili, že iba členovia KDH môžu byť členmi organizácie politických väzňov. Rozbili jednotu obetí komunizmu a svojej novej

organizácii dali nielen starý názov, ale aj ideologický základ. Odvtedy všetky podujatia organizované touto novou KPVS veľmi často sprevádzali predstavitelia KDH. Nakoniec, keď vznikla na Žabotovej ulici, centrále KDH. Je to prinajmenšom zvláštne, pretože mnohí politickí väzni sa vzdali slobody, ba aj života za obnovenie Slovenskej republiky, ktorú KDH v roku 1992 odmietlo a pomohlo zničiť jej ekonomickú podstatu.

SLOVO SVEDECTVA

Tlačová a digitálna rada SR označila podnet na Michala Havrana za opodstatnený. Rada sa vyjadruje iba k etickým otázkam a ak uznala námietku, vedenie RTVS malo z nej vyvodiť dôsledky. Ibaže nič sa nestalo a túto skutočnosť si nevšímalo ani Sme, kde Havran publikuje články plné žľče. Ani zo strany hlavnoprúdových médií neprišiel nijaký tlak na nápravu.

Avšak okamžite zareagovali na úsilie novej organizácie mať zastúpenie v komisii ŠPÚ pre učebnice dejepisu. Naša organizácia má bohaté poznatky o tom, že mládež takmer nič nevie o období komunistickej totality. Kto ak nie zástupca organizácie politických väzňov môže posúdiť optimálne zhodnotenie tohto obdobia? Odporúčali sme docenta Ivana

Mrvu, ktorý je členom redakčnej rady Svedectva. Ale pre denník SME nie je vhodný. Spochybňuje ho pomocou názoru šéfa Slovenskej komory učiteľov Vladimíra Crmoma, že členmi predmetových komisií sú zväčša učители. Ibaže Ivan Mrva bol donedávna pedagógom na univerzite. Žeby to nebola dostatočná kvalifikácia? Tento denník preferuje historičku Katarínu Zavackú, odborníčku na všetky historické otázky. Denník sa pozastavuje nad tým, že na „prípravovaných pomôckach nespokupuje ani Konfederácia politických väzňov, ktorá združuje politických väzňov a obeť komunistického režimu“. Ako by PV ZPKO nezdržovalo politických väzňov a obeť komunistického režimu. Rozdiel medzi oboma organizáciami je v tom, že PV ZPKO nepodmieňuje členstvo v organizácii členstvom v politickej strane a ani poslušnosťou žiadnej politickej strane tak, ako to od začiatku robilo KPVS.

V roku 1989 spoločnosť odstránila cenzúru. Po 29 rokoch úlohu totalitnej moci kontrolovať tlač s plným nasadením realizuje korporátna tlač. Aj preto je nevyhnutné, aby autentická organizácia politických väzňov mala vplyv na obsah učebníc.

Eva Zelenayová
šéfredaktorka

Deň boja za slobodu a demokraciu pri pamätníku obetí komunizmu na cintoríne Vrakuňa

Predseda NR SR Andrej Danko počas pietneho aktu.

Foto Eva Zelenayová

Žiť v pravde a nebáť sa

Deň boja za slobodu a demokraciu sme si aj tohto roku pripomenuli na bratislavskom cintoríne Vrakuňa, pri ústrednom pamätníku obeť komunizmu. Členovia PV ZPKO prišli z celej republiky, nechýbali medzi nimi ani politickí väzni bývalého režimu. Pietnej spomienke, na ktorej sa zúčastnili predseda NR SR Andrej Danko, minister obrany SR Peter Gajdoš, zástupcovia diplomatického zboru, predseda Bratislavského VÚC Juraj Droba, podpredseda ÚPN Ján Pálffy a ďalší hostia, prišlo aj počasie. Pietny akt sa začal kladením vencov a pokračoval modlitbou za obeť, ktorú predniesol biskup

Mons. František Rábek, ordinár Ordinariátu ozbrojených síl a ozbrojených zborov SR.

Systém zaťažený zločinom

„Čo by povedali ľudia, ktorí ubližovali a tí, čo trpeli“, začal svoj príhovor Danko. Povedal, že keď je na takomto mieste, rozmýšľa o tom. A vzápätí si aj odpovedal: „Tí čo ubližovali by prosili o odpustenie a tí čo trpeli by odpustili.“ Ibaže spoločnosť zatiaľ nedospela do stavu, aby sa niekto za zločiny komunistov ospravedlnil. Droba pripomenul, že je povinnosťou nás dospelých povedať ako to bolo.

A že slobodu si treba pestovať, zveľaďovať a chrániť. Pálffy zasa poukázal na fakt, že už v roku 1968 sa ukázalo, že komunizmus je nereformovateľný. O to viac si treba pripomínať pád totalitného režimu. Poznamenal, že systém zaťažený zločinom sa skončil nežne, bez odpovede na otázku, kto je vinný. Sľúbil, že v rámci zákonov sa ÚPN bude usilovať, aby zločiny komunizmu nezostali nepotrebané.

Zbraň Neokominterny

Litecký Šveda sa vo svojom príhovore zamerl na hlavné nebezpečenstvo súčasnosti. Odvolal sa na dvoch veľikánov Európy a ich odkaz pre ľudstvo. Alexander Solženicyn vyslovil imperatív: Nežiť v klamstve. Pápež Ján Pavol II. zasa nabádal: Nebojte sa! Žiť v pravde a nebáť sa sú mimoriadne dôležité veci, povedal Litecký Šveda. „Oni sú prirodzene dôležité vždy, ale najväčšiu váhu a dôležitosť majú v ťažkých časoch. A tie my práve teraz zažívame. Pretože žijeme vo vojne. Neúprosnej vojne, v ktorej ide o všetko.“ Ďalej pripomenul, že „kresťanstvo je pre Kominternu rovnako ako pre Neokominternu ten najnenávidenejší nepriateľ už od roku 1917.(...) Jeho

Trnavská vetva PV ZPKO.

Foto Eva Zelenayová

Zl'ava časť delegácie z Banskej Bystrice a vedenie PV ZPKO.

Foto Eva Zelenayová

Trenčania a Nitrania pred pamätníkom.

Foto Eva Zelenayová

súčasná najnebezpečnejšia zbraň je potlačanie slobody prejavu a názoru. Už v roku 2016 sme na tomto mieste dali vyhlásenie na ochranu slobody slova, ktorého ohrozenie už bolo priam hmatateľné. Odvtedy sa pomery ešte zhoršili." Na záver zdôraznil, že „hovoriť

pravdu a nebáť sa je naša morálna povinnosť. Len tak budeme dôstojne plniť odkaz povraždených martýrov, ktorých mená sú vytesané tu za nami“.

Odsúdení na doživotie

Čestný predseda PV ZPKO Arpád

Tarnóczy, bývalý politický väzeň povedal, že ak niekto bol len na pár mesiacov odsúdený, bol vlastne odsúdený na doživotie. Lebo politickí väzni tvorili kategóriu nežiaducich občanov. Zdôraznil, že „v roku 1989 sme verili, že budeme žiť tak, ako nám to káže Desatoro. Ale niekto nám to chce prekažiť. Nechcú Slovensko, nechcú vieru, chcú túto krajinu pre seba. Dnes mi je ťažko dívať sa na kamarátov, lebo sa hanbím, že sa nevieme zjednotiť. Že nám chýba láska, tolerancia. Prosím Pane, pomôž Slovensku, aby naša obeta našla odmenu v tom, že sa budeme môcť usmievať na každého, koho stretneme.“

Podujatie ukončil moderátor Jozef Šimonovič básňou politického väzňa Júliusa Homolu, ktorá predstavovala krátky prierez životom politicky prenasledovaného človeka počas vlády komunistov. **Eva Zelenayová**

Členovia PV ZPKO z Bratislavy – okolia.

Foto Eva Zelenayová

Sedemnásť november v Nitre

Pietna spomienka pri príležitosti Dňa boja za slobodu a demokraciu sa v Nitre uskutočnila 16. novembra pred pamätníkom obetiam komunizmu. Zorganizovali ju Mesto Nitra a regionálne organizácie PV ZPKO a KPVS. Zúčastnili sa predstavitelia mesta a jeho poslanci, Nitrianskeho samosprávneho kraja, Ústavu pamätí národa, organizácií politických väzňov a ich členovia. Po položení vencov sa prítomným prihovoriť viceprimátor **Ján Vančo**, predseda PV ZPKO **Ján Litecký Šveda**, za KPVS politický väzeň **Peter Chromý** a ďalší. Ján Litecký Šveda prispel k slávnostnému charakteru piety aj vlastnou piesňou a hrou na gitare. Má názov **Nežný nárek**:

*Mysleli sme si že už končia
súdruhovia naši známi
krajšie než katedrálne zvony
znelo štrkanie kľúčami*

Účastníci spomienky na november '89.

*Veľký brat zatrepal nohami
radostná správa pre obec
pri truhle čestnú stráž už drží
dobré známy krstný otec*

*Bolo to krajšie ako vo sne
s radostnou, smelou ulicou
o to ťažšie je teraz vstávať
s poštebáckou opicou*

*Spod hrubej čiary visí slučka
nezmeníme ju v otáznik
ani keď nahlas skandujeme
povražených nevzkriesi nik*

*Od februára po november
previazal súdruh kravatu
krvavé škvrny dobre zakryl
západnou značkou kabátu*

Pod väzenským múrom

Funkcionári a členovia trenčianskych regionálnych pobočiek si uctili pamiatku na neprávom väznených politických väzňov pri pamätných tabuliach na múre ilavskej väznice 30. októbra tohto roku.

(ez)

Ivan Štelcer 95-ročný

Pán **Ivan Štelcer** z Trenčína, neúnavný bojovník za samostatnosť Slovenska, sa 11. novembra 2018 dožil 95 rokov.

K tomuto pozoruhodnému jubileu mu 10. novembra boli blahoželať zástupcovia starých Trenčanov. K významnému životnému jubileu sa pripája aj naša organizácia a Svedectvo.

(red)

Komunistický duch zostal

Len pár dní po položení vencov k pamätným tabuliam na priečelí budovy Okresného súdu (!) v Žiari nad Hronom som ostala veľmi smutná. Presne 19. novembra som sa rozhodla ísť pozrieť, v akom stave sú naše vence a už z diaľky som videla, že vencov niet a keď som prišla bližšie tak som uvidela tri vence ležať na zemi. Slzy mi vyhrkli z očí a dušu mi opantal smútok nad takýmto bezohľadným vandalstvom.

Ten, kto to spôsobil politickým väzňom bude postihnutý, lebo Pán Boh nie je náhlivý, ale pamätlivý. Pán Boh má na každú opicu truhlicu. Aj pred niekoľkými rokmi nám bol od cudzený veniec. Preto sa pýtam, komu v meste prekážajú politickí väzni? Veď nekradli ani nezabíjali. Ako kresťanka sa pomodlím za týchto neprajníkov, aby sa spamätali.

Margita Zimanová

Stanovanie sa skončilo v Jáchymove

Vo Svedectve č. 6/2014 sme uverejnili rozhovor s Antonom Tomíkom. Na otázku „Čo vás dostalo do väzenia?“ odpovedal: „V škole rozhodli, že nás rozdelia. To bolo po treťom ročníku, mali sme už odovzdané maturitné otázky. Polovica študentov mala od školského roku 1951/1952 pokračovať v štúdiu v Trnave. Medzi nimi som bol aj ja. V máji 1951 navrhol spolužiak Hölc, aby sme si ešte urobili spoločný výlet. Vybrali sme sa teda traja vlakom na horskú chatu v Slovenskom raji, kde sme plánovali prežiť týždeň.“ Ibaže skončili v rukách Štátnej bezpečnosti, ktorá ich nemilosrdne poslala do Jáchymova.

Redakcia získala listy Ladislava Hölca z väzenia, za ktoré vďačí jeho priateľke pani Judite Očkajakovej Okálovej zo Žiliny. Ten, ktorý uverejňujeme písal pred Vianocami v roku 1959.

Ladislav Hölc, 9176/B3

Ladislav Hölc, Nitra
Pribram 14.XII. 1959

Drahá mamička a apik!

Až dnes, keď je už skutočne najvyšší čas k písaniu, som sa dozvedel, že môj list s prianím k sviatkom, ktorý som písal 7. 12. nebol Vám odoslaný,

pretože som nedodrжал rozkaz. Veľmi ma to mrzí, že tak dlho musíte čakať na správu odo mňa. Tiež mám obavy, že list Vás už nezastihne doma. Nuž odpusťte drahí. Tiež v tom liste som ďakoval za tri pozdravy od Vás, tiež za dopis, ktorý si mi mamička písala po návrate z hodov v Hámroch. Od toho času som dostal ešte jeden list od Teba. Z neho sa dozvedám, že pôjde Dušanovi na promócie a tiež, že budete sviatkovať u Vierky. Tak som si to aj ja predstavoval, že buď oni budú u Vás, alebo Vy pôjdete k nim. Hlavne, aby ste sa nezarmucovali mojou neprítomnosťou. Verím, že detičky Vás aspoň čiastočne obveselia. Ja zas ako obvykle aspoň myšlienkami zabehnem k Vám. Veru ani neviem, čo by dal za to, keby aspoň v ten večer mohol nazrieť do Vašej izby. Všetko chýba, na najmä však Vy. Viem si dobre predstaviť, čo to moje prázdne miesto pre Vás znamená. Nesmúťte prosím Vás, vžite sa, že už som čiastočne zvykli tej odlúčenosti, veď ani by nebolo možné po takom čase nechať sa ovládať citmi. Keď už myšlienky ďaleko zachodia, verte, že ich sám odháňam. Len buďte kludní a spokojní o mňa drahá mamička, apik žiadny strach. Vidíte, už po deviaty raz sa i ja možným skromným spôsobom pripravujem privítať Ježiška a sil vôbec neubudlo a i nádeje, že čoskoro budem pri Vás sú väčšie.

Tak drahí teraz ešte prijmite moje prianie.

Prajem Vám drahí, aby naše túžby pod stromček položené boli, ako blízka už skutočnosť. Ďalej od malého Ježiška žiadam pre Vás sil a zdravia a konenčne už kludných dní. Tak tiež ostatný.

Váš Laco

Ladislav Hölc 9176/B3
NEŽADATE, NÁVŠTĚVY
TYTO JSOU POUŽITÝ
ZA 3 MĚSÍCE BALIKY
REJSTROVÁNÍ
Drahá mamička a apik!
Až dnes, keď je už skutočne najvyšší čas k písaniu, som sa dozvedel, že môj list s prianím k sviatkom, ktorý som písal 7. 12. nebol Vám odoslaný, pretože som nedodrжал rozkaz. Veľmi ma to mrzí, že tak dlho musíte čakať na správu odo mňa. Tiež mám obavy, že list Vás už nezastihne doma. Nuž odpusťte drahí. Tiež v tom liste som ďakoval za tri pozdravy od Vás, tiež za dopis, ktorý si mi mamička písala po návrate z hodov v Hámroch. Od toho času som dostal ešte jeden list od Teba. Z neho sa dozvedám, že pôjde Dušanovi na promócie a tiež, že budete sviatkovať u Vierky. Tak som si to aj ja predstavoval, že buď oni budú u Vás, alebo Vy pôjdete k nim. Hlavne, aby ste sa nezarmucovali mojou neprítomnosťou. Verím, že detičky Vás aspoň čiastočne obveselia. Ja zas ako obvykle aspoň myšlienkami zabehnem k Vám.

Veru ani neviem, čo by dal za to, keby aspoň v ten večer mohol nazrieť do Vašej izby. Všetko chýba, na najmä však Vy. Viem si dobre predstaviť, čo to moje prázdne miesto pre Vás znamená. Nesmúťte prosím Vás, vžite sa, že už som čiastočne zvykli tej odlúčenosti, veď ani by nebolo možné po takom čase nechať sa ovládať citmi. Keď už myšlienky ďaleko zachodia, verte, že ich sám odháňam. Len buďte kludní a spokojní o mňa drahá mamička, apik žiadny strach. Vidíte, už po deviaty raz sa i ja možným skromným spôsobom pripravujem privítať Ježiška a sil vôbec neubudlo a i nádeje, že čoskoro budem pri Vás sú väčšie.

U Milosrdných bratov bolo plno

Kniha Dominika Hrušovského Roztratených zhromažďovať nemala vyjsť za jeho života. Tak si to želal, ale na sklonku svojho života mal veľký záujem, aby predsa len čím skôr vyšla. Napokon vyšla až po jeho smrti a, ako povedal Jozef M. Rýdlo počas prezentácie knižky v refektáre bratislavského kláštora Milosrdných bratov, „problém s touto knižkou sa iba začne“. Napríklad aj preto, že v nej „pekne hovorí o Jozefovi Tisovi i Vladimírovi Mečiarovi“.

Ján Litecký Šveda vydal tohto roku dve knižky: Stopy vtákov v mokrej hline a Veľký brat na Slovensku. Ako sám povedal, spracoval témy, ktoré by mali byť predmetom diškurzu širokej spoločnosti.

Ján Košiar hovoril o súvislostiach sprevádzajúcich vznik knižky Štyridsať rokov slovenskej cirkevnej provincie, ktorej je autorom. Pripomenul, že samostatná slovenská cirkevná provincia bola ustanovená 30. decembra 1977 a mala zásadný význam pre vznik samostatnej Slovenskej republiky. (zl)

Proces so skupinou Vidra - Šindler a spol.

Odvtedy, čo pred porotou Krajského súdu v Bratislave sa začal proces s ôsmimi obžalovanými, uplynulo 29. novembra 60 rokov. Tí sa podľa vtedajších právnych noriem dopustili trestného činu rozvracania republiky podľa § 79 zákona č. 231. Boli to: dr. Emil Vidra (1916), Ján Šindler (1901), Ján Baran (1919), Cyril Nádaždy (1921), Ján Hubert (1901), Ján Wurfl (1909), Zoltán Gočár (1907) a Michal Dado (1910). Súčasne bratislavský krajský prokurátor Štefan Ozimný vypracoval obžalobu aj na dr. Ondreja Búzu (1908) a bývalého sociálnodemokratického politika Jána Bečku (1889), ktorí o konaní tejto skupiny „rozvracačov“ niečo vedeli, ale ich neudali, čím porušili § 165 trestného zákona. Už takmer sedemdesiatročnému Bečkovi prokurátor ešte prišiel trestný čin vyzvedačstva podľa § 86.

Proces trval tri týždne a 20. decembra 1958 predseda senátu dr. Jozef Kováč vyniesol rozsudky. Všetci obžalovaní boli uznaní vinnými a odsúdení na nepodmienečné tresty, najvyššiu sadzbu Kováč udelil práve Bečkovi, ktorý aj za vyzvedačstvo dostal dohromady 11 rokov. Hlavní obžalovaní v tomto procese dr. Emil Vidra a Ján Šindler dostali po sedem rokov väzby. Bývalý funkcionár sociálnej demokracie a Strany práce Šindler už na vlastnej koži spoznal väzenské pomery v ľudovodemokratickom Československu, lebo roku 1949 za rozvracanie štátu dostal šesť rokov, z nich si štyri natvrdo odsedel. Ostatní siedmi obžalovaní mali byť uväznení na jeden a tri roky. Krajský prokurátor Ozimný sa odvolal, lebo tresty sa mu zdali nízke. Predseda senátu Najvyššieho súdu v Prahe dr. Juraj Vieska (pôvodne Weiss) 6. marca 1959 rozsudky v plnom rozsahu potvrdil s výnimkou dr. Ondreja Búzu a Michala Dadu, ktorých prípady s pripomienkami odstúpil Krajskému súdu na opätovné prerokovanie. Dr. Juraj Vieska - Weiss sa smutne preslávil už pri procese s dr. Miladou Horákovou, no tentoraz obžalovaným nepriťažil.

Čo také odsúdení vlastne spáchali?

Podľa odôvodnenia rozsudku dr. Emil Vidra v dôsledku svojich náboženských a politických názorov, ktoré boli nepriateľské voči ľudovodemokratickému zriadeniu, od roku 1955 až do augusta 1958, keď bol zatknutý, organizoval prípravy na vytvorenie sociálnodemokratickej strany na kresťanských zásadách. Za týmto účelom sa spojil s Jánom Šindlerom, ktorý bol popredným činiteľom komunistami zastavenej sociálno-demokratickej strany. Obžaloba z oboch urobila hlavných organizátorov protištátnej skupiny Vidra - Šindler a spol. Spočiatku príležitostne debatovali o možnostiach obnovenia politickej plurality, teda znormálnovania pomerov v komunistickej diktatúre. Vzhľadom k tomu, že obaja boli hlboko kresťanský, ale i sociálne založení, program socialistov chceli obohatiť o kresťanský rozmer. Svoje názory a ciele konzultovali s Jánom Bečkom, ktorý bol ešte predvojnovým socialistickým politikom a do februára 1948 aj poverenikom zdravotníctva a popredným funkcionárom Strany práce. Súd Vidrovi a Šindlerovi priťažil obvinením, že svoju činnosť zintenzívnili počas jesenných udalostí v Maďarsku roku 1956. Túto tzv. kontrarevolúciu mali privítať a schvaľovať. V spolupráci s ďalšími obžalovanými sa údajne dohodli na vytvorení Ústredného výboru, ak maďarská revolúcia otrasie aj ľudovodemokratickým Československom

I T 024/58 - 833

V mene republiky. I

Krajský súd v Bratislave v trestnej veci obžalovaného dr. Emila Vidru a spol., pre trestný čin podvracania republiky podľa § 79 a/ ods. 1; 3 písm. b/ tr. zák. a iné, v senáte dr. Jozefa Kováča, ako predsedu, Mateja Majdu a Gabriela Petku ako prísediacich, po preverení hlavnom pojednávaní v dňoch 16., 17., 18. a 19. decembra 1958, dňa 22. decembra 1958 vyniesol tento

rozsudok :

a už si vrah delili ministerské posty. Vidra so Šindlerom vypracovali akýsi Manifest obsahujúci programové zásady obnovenie sociálnej demokracie. Súd ich vinil že program smeroval k rozbitiu jednoty Čechov a Slovákov, rozbitiu Národného frontu a ich cieľom mala byť reštaurácia kapitalizmu. Ďalším zločinom vyplývajúcim z Manifestu bolo začlenenie Slovincov do „imperialistami propagovanej Stredoeurópskej federácie“.

Posudok vypracoval Colotka

To, že Manifest si Vidra so Šindlerom vypracovali iba pre seba a pri domovej prehliadke našli len jeden rukou písaný exemplár, súd nebral do úvahy. Opieral sa o znalecký posudok mladého asistenta Právnickej fakulty dr. Petra Colotku, ktorý materiál označil za krajne nebezpečný ľudovodemokratickému zriadeniu.

Pri hlavnom pojednávaní vypovedali aj svedkovia obžaloby, viacerí z nich vytiahnutí z väzenských ciel ako napríklad niekdajší tajomník prezidenta Tisu Jozef Kašický, odsúdený na doživotie, Živodar Tvarožek alebo len pred krátkym časom sedemnástimi rokmi väzenia potrestaný dr. Imrich Karvaš. Všetci obvinení po skončení procesu nastúpili na výkon trestu. Vďaka amnestii v roku 1960 sa väčšina z nich dostala na slobodu.

Procesom so skupinou Vidra-Šindler a spol. vyvrcholili politiky motivované represálie voči slovenským vlastencom aj intelektuálom pod heslom vykorenenia zvyškov ľudáctva organizované po osi prezident Novotný, minister vnútra Barák a šéf komunistov na Slovensku Karel Bacílek. Represálie sa začali na jar 1958 procesmi s bývalými príslušníkmi Pohotovostných oddielov Hlinkovej gardy, na ktorých padli aj rozsudky smrti. Pokračovali čistkami v úradoch, na školách i v Slovenskej akadémii vied. Ani nespravodlivý trest a následná práca vo výrobe dr. Emila Vidru nezlomili. Počas uvoľnenia roku 1968 sa opäť zapojil do verejnej činnosti a založil Slovenskú organizáciu na ochranu práv ľudských a národných (SONOP). Po okupácii vojskami Varšavskej zmluvy tušil, že normalizátori mu budú strpčovať život i jeho rodine a rozhodol sa odísť do zahraničia. Počas pobytu v emigrácii sa zapojil do organizačnej činnosti, veľa písal, no väčšina jeho cenných sociálnych a teologických prác zostala, žiaľ, v rukopise. S ďalšími emigrantmi žijúcimi v Rakúsku Vidru spájala myšlienka na politické i štátne oslobodenie Slovenska. V roku 1989 sa vrátil do vlasti, ale predstavitelia VPN ho na novembrové tribúny nepustili. Spoločne s priateľmi založil Slovenskú organizáciu na ochranu práv - ľudských a národných - SONOP - ktorej základnou programovou tézou bolo prebúdzanie národného sebauvedomenia Slovákov a obhajoba ich práva na sebaurčenie. Politický väzeň, hlboko mysliaci a slovensky citiaci filozof Emil Vidra zomrel 20. januára 1992.

Ivan Mrva

Kto žije v skutočnej realite

Robíme sa slepými, ak nechceme vidieť, že okolo nás vzrastá veľké znechutenie, ba až nenávisť nielen voči Katolíckej cirkvi, ale aj voči kresťanstvu a dokonca aj voči Biblii. Začnem tým najnepochopiteľnejším, teda s odporom k Biblii, hlavne k Starému zákonu. Zoči - voči súčasnej svetovej situácii aj mňa udivujú knihy kňaza Ezdráša, laika Nehemiáša a osobitne kniha Ester. Práve na udalosti opísané v ostatne menovanej sa vzťahuje sviatok Purim. Je trochu nepochopiteľné, keď vtedy židia pijú a tancujú od radosti nad tým, že sa im podarilo zlikvidovať veľkú časť elity národa, medzi ktorým žili a z ktorého profitovali... Pritom aj ten Ezdráš a Nehemiáš boli závislí od perzskej podpory a asi by to, čo sa im podarilo, by bez nej ani nedokázali. Zvlášť paradoxné, ba až komické mi to pripadá, keď si uvedomím súčasné vzťahy Iránu a Izraela. Aj dávne udalosti zanechávajú svoje stopy a najmä v poslednom čase sa stále viac ukazujú pravdivými Kristove slová, že nič nie je tak skryté, aby to časom nevyšlo najavo.

Už dlhšie vidím viac rôznych a zásadných nepochopení našich a aj židovských svätých kníh. Ony totiž, na rozdiel od iných náboženských príručiek, nezobrazujú recepty, ale procesy a následky, ku ktorým tieto procesy vedú. Ak radikálne odsudzujeme židovský prístup k realite, skúsme sa vžiť do ich situácie a predstavme si, čo by sme robili my na ich mieste, ak by sme chceli zachovať svoje spoločenstvo a pritom mu ešte dať pevnú nádej do budúcnosti. To nehovorím ako filosemita, ale ako milovník reality. Skúsme si uvedomiť aj to, že tie naše realistické príručky nám neukazujú len to, čo máme robiť, ale predovšetkým to, čo robiť nemáme, akí by sme mali byť, ale hlavne to, akí naozaj sme.

Ani katolíci nie sú na tom lepšie

Veľa ľudí takisto nevie nájsť suchú nitku na Katolíckej cirkvi. Ak pretrvala toľké stáročia, musela ľuďom aj niečo dávať a v niečom im aj konkrétne pomáhať! Dokážete s čistým svedomím povedať, že v nej bolo viac vagabundov, ako obetavých a svätých ľudí?

Najťažšie pre človeka a to aj pre veľmi svetaznalého a skúseného je rozmýšľať v alternatívach a dokázať si predstaviť varianty historických i súčasných pomerov, možností vývoja a reálneho prístupu k minulosti a k súčasnosti zároveň. Mnohí mi vyčítajú mentorstvo a moralizovanie, ale ja chcem len vidieť svet taký, aký naozaj je. Možno sa mýlim a mnohých pohoršujem, ale píšem o tom, čo zažívam a ako to vidím. Aj keď vidím stále horšie a možno aj moje myslenie je už po šesťdesiatke na úpadku... Modlite sa teda za mňa, aj za Petrovu lodičku, aby sa znovu, ako už toľkokrát, vymanila zo všetkých ohrození a problémov, ktoré si často aj vlastným zavinením sama sebe spôsobuje.

Chcem vysloviť nádej, že napriek všetkým svinským a zradným manipuláciám a čoraz rafinovanejšiemu presadzovaniu nezmyslov, v konečnom dôsledku naozaj zdedia zem tí pokorní, tichí a možno aj nezaslúžene a vynútené opravdivo realistickí. náš Spasiteľ Ježiš Kristus mal rád práve takýchto, sám bol taký a hádam aj niečo vedel o tej Božej vôli, ktorá ponecháva fungovať tento svet, aj keď sme všetci už tisícročia nad ním zhrození.

Existuje jedno veľké a hlavné pokušenie a to je pokušenie perfekcionizmu. Pókúšenie byť ako Boh, všetko presne zadefinovať a určiť. Akoby sme zabúdali na to staré latinské porekadlo „Deus semper maior“, teda Boh je vždy väčší - ako všetky naše predstavy o ňom.

Bože, odpúšťaj nám naďalej

Netreba pochybovať, že Cirkev dneška čelí veľkému rozvratu a pri jej kritike sa vyťahujú aj chyby z minulosti, hlavne tie, ktoré vznikli z túžby po dokonalom a nekritizovateľnom. Sú iste mnohé nepravosti reálne a zdokumentované, ale keďže my ľudia vôbec nie sme perfektní, vyskytujú sa v každej organizácii. Uvedomujú si vôbec tí ohniví kritici kresťanstva, koľko krívd a tragédií stihli urobiť všelijaké revolučné a komunistické strany pri nepomerne menšom počte a pri oveľa kratšej dobe účinkovania?

Zapálení reformátori podnecovaní diablom sa vyskytujú od počiatku ľudského sebauvedomenia. Nepripúšťajú si, že ani oni dokonalú spoločnosť nevytvoria a svojimi násilnými premenami zvyknú danú situáciu len a len zhoršiť. Áno, ľudia sú zlí, klamú, podvádzajú a kopú predovšetkým za seba a za svojich. Ale bolo to niekedy ináč a môže to byť ináč? Hovorí sa o satanovi, že je otcom lži. Ale pritom v Desatore nenájdeme paragraf „Neoklamáš“, hovorí sa iba o krivom svedectve, ktorým úmyselne druhým ubližujeme.

Láska vraj zakrýva množstvo hriechov, ale aká je tá reálna láska voči sebe či našim blízkym? Ježiš nám prísne duplikuje: „Kto povie svojmu bratovi hlupák, zaslúži si odsúdenie vysokej rady a kto mu povie blázon, zaslúži si pekelný oheň.“ A môžeme pochybovať, že tí hlupáci a blázni sa medzi nami nevyskytujú? „Nesúdte, aby vás nesúdili.“ Dá sa aj toto ďalšie zlaté pravidlo v praktickom živote vždy a perfektne dodržať?

Dá ak sa chce

Biblia je kniha reality a kresťanstvo a vo veľkej miere aj iné náboženstvá sa snažia o reálny pohľad na svet, napriek existencii a propagácii zázakov a dogiem. Tie dogmy však často vyjadrujú určitú skúsenosť a vymedzujú mantinely, ktoré sa väčšinou dajú vyjadriť len prostredníctvom príbehu a jeho významu. Predovšetkým vymedzujú hranice, ktoré by sa nemali prekračovať. Sú konkrétnou brzdou opovážlivosti, ktorá v histórii narobila veľké škody a iste ešte narobí.

Ten rozvrat, ktorý som spomínal a tie mantinely, ktoré sa momentálne prekračujú, zasahujú do základov ľudskej existencie a intimity. Násilím sa likvidácia kresťanstva nepodarila, tak sa ide na to okľukou - likvidáciou morálky. Škodlivosť hriechu sa nenápadne popiera, zľahčuje a ospravedlňuje. To, že ľudia dokážu vyprodukovať neuveriteľné hlúposti a zvrhlosti, akoby sa prestávalo registrovať. Isteže treba byť k jednotlivcom milosrdní, aj k tým homosexuálnym. Ale takisto máme byť chápatí aj k pedofilom, sadistom, lenivcom, zloďom...? Toto sa týka ľudí vo všeobecnosti, bez rozdielu kategórií. Znovu teda opakujem: Budme milosrdní a dokážme odpúšťať, ale nestrácajme pritom zdravý rozum a zmysel pre realitu!

Vlado Gregor

Mal som vynikajúcich predchodcov

Pokračovanie z 1. strany

Vtedy som si aj prvýkrát jasne uvedomil, že ŠtB je tu stále, iba si musela trochu zmeniť organizačné formy. Druhý dôvod mojej skromnosti bol ten, že som mal vynikajúcich predchodcov vo funkciách, niektoré až charizmatické osobnosti a tak bolo treba iba pokračovať v dobre začatej práci. Ale predsa len aj mne sa trochu podarilo pár vecí, napr. spravili sme už tri historické semináre s témou politických väzňov za účasti špičkových historikov a tak trochu sme aj obnovili vydávanie kníh a zborníkov, ako to bolo v počiatočných rokoch. Dokonca sa nám podarilo po dlhoročnom úsilí dostať historika delegovaného našou organizáciou do komisie na schvaľovanie učebníc dejepisu, čo ihneď vyvolalo nevoľu v bolševickej tlači. No a ešte jednu vec som sa od začiatku snažil - podľa možností odstrániť všetky drobné osobné spory medzi našimi členmi, ktorých síce nebolo veľa, ale vždy sa niečo nájde, hoci len z nedorozumenia, aby sme sa voči sebe správali ako taká veľká rodina.

Po odchode časti členskej základne v roku 1999 vznikli dve organizácie politických väzňov. Aký to má spoločenský dopad?

Presne taký, ako chceli tí čo ich zo Žabotovej nahuckali – určitú stratu vážnosti a prestíže v spoločnosti, no a menšiu akčnosť. Mimochodom, jeden z tých, čo stáli v centre rozvratu, bol agent ŠtB s krycím menom „SKALA“. Najskôr kandidoval za predsedu, no keď dostal smiešnych pár hlasov, tak si založil novú organizáciu, aby sa konečne stal predsedom aj on a viedol ju tým správnym smerom. A ten rukopis ŠtB je vidno aj na ich názve – aby dezinformovali verejnosť, dali si názov, ktorý na snehu v roku 1999 práve naša organizácia, založená ako KPVŠ, opustila

Ján Litecký Šveda s rodinou na Červenom Kameni.

Foto archív

a zvolila si nový názov – Zväz protikomunistického odboja. Uznáte, že pre komunistov a ich agentov bol taký názov silná káva, a tak okamžite konali. Mimochodom – to ich hlavné poslanstvo, ktoré sme od nich hneď po založení počúvali ako verklík bolo, že hlavné je komunistom odpustiť. Bez toho, aby sa títo akokoľvek ospravedlnili za svoje krvavé zločiny, alebo aspoň zahanbene sklopili hlavu. Kdeže. Žiaľ, z tejto ich dezinformácie žnú nečestné úžitok dodnes. Keď sme 26. októbra v Nitre spolu s nitrianskym biskupom odhalili na priečelí katedrály pamätnú tabuľu kardinálovi Korcovi, ktorej osadenie sme aj iniciovali, nejaký špecialista v mimoriadne politicky korektných Katolíckych novinách priniesol informáciu, že to bola „Konfederácia politických väzňov Slovenska“. Kardinál Korec, ktorý bol našim dlhoročným členom a ktorý tiež ťažko niesol toto rozdelenie, sa musel v hrobe obracať.

Jedným z argumentov odchá-

dzejúcej časti členov bolo, že organizácia prijala dotáciu od vlády V. Mečiara vo výške 5 miliónov korún. Ibaže aj koaličná vláda Roberta Fica na rok 2010 odsúhlasila dotáciu takmer v rovnakej výške. Vláda Ivety Radičovej ubrala z rozpočtu 44 tisíc eur a ďalšia vláda strany Smer-SD už išla s dotáciou len na úroveň 38 percent z roku 2010. Ani v ďalších rokoch sa rozpočet nepriblížil ani len polovici z rozpočtu roku 2010. Čo takéto zoštíhlenie finančného príspevku pre organizáciu znamená?

Aj na tom bolo vidno, aké čudné politické záhrobie celý rozklad robilo. Každý rozumný človek predsa musí vedieť, že my musíme vychádzať s každou vládou. Tento postoj nie je ani tak utilitaristický, ako základný a hodnotový. Každá vláda je predsa výsledkom demokratických volieb. A za udržiavanie

demokratického povedomia veľa našich predchodcov predsa položilo aj život, či naši členovia si to odtrpeli desiatkami rokov v červených mučiarnach. Apropos, práve HZDS presadilo zákon o nemorálnosti komunistického režimu a nebyť sabotáže KDĽ, mohol byť zákon oveľa prísnejší a funkčnejší. Naši členovia sú sympatizanti a členovia prakticky všetkých politických strán, okrem komunistickej. A chvalabohu od roku 1999 už s tým nemáme žiadne problémy.

No a k financiám – áno, toto púšťanie žilou skoro položilo našu organizáciu. Veď to asi bol aj úmysel. No znamenalo to aj oddelenie zrna od pliev. (Hoci to najväčšie oddelenie bolo v tom povestnom roku 1999.) Prežili sme však vďaka vtedajšiemu vedeniu, ktoré sa nielen vzdalo plátov, ale ktoré do organizácie vložilo aj vlastné peniaze. No a podstatne ju zoštíhlilo. Odvtedy napríklad už nemáme ani na to, aby sme pre

potrebnú agendu zamestnali normálnu pracovnú silu, ale iba dôchodkyne, ktoré tých pár eur berú len ako prílepšenie penzie. O honorároch v časopise či za prednášky ani nehovoríac. Ale tu poznať charakter. Na druhej strane – také živorenie organizácie s takým morálnym kreditom veru nie je práve najlepšie vysvedčenie pre túto spoločnosť.

Centrálny pamätník obetí komunizmu na Slovensku sa nachádza v bratislavskom cintoríne Vrakuňa. Každoročne sa pri ňom 17. novembra koná pietna spomienka. Až do zvolenia Andreja Kisku sa na pietnej spomienke zúčastňoval prezident republiky. Kiska však dal prednosť pamätníku obetí pri úteku z republiky pod hradom Devín a na cintorín Vrakuňa nechodí. Ako vnímate túto okolnosť?

V predošlej otázke som už odpovedal, že akceptovanie demokratických volieb je pre nás zásadná vec. Takisto tu nejde ani tak o nejaké meno, ale o úrad prezidenta, ktorý by mal vziať hold popraveným a umučeným komunistickým režimom, takže samozrejme sme ho pozvali. No ale aj my sme ľudia so svojimi náklonnosťami a antipatiami a tak nezáväzne vám pošepkám, že ja osobne som rád, že tento komunistický synček k nám neprišiel. Tak, ako veľká väčšina našich členov.

Organizácia PV ZPKO sa často

vyjadruje k veciam verejným. Či už to bolo k daniu v RTVS alebo v Ústave pamäti národa. S akou odozvou?

Keby nebolo toho nešťastného keby... Keby tu nebola v roku 1989 len nejaká pochybná inscenácia tajných služieb, ale ozajstná protikomunistická revolúcia, to by taká organizácia ako naša, ktorá združuje obeť komunizmu a ľudí, ktorí proti nemu bojovali a majú najväčšiu zásluhu na tom, že sa konečne rozsypal, musela byť na výslni a miláčikom všetkých médií. Novinári by sa len tak predbiehali v požadovaní jasných stanovísk k aktuálnym problémom, ako od ľudí s tou najvyššou morálnou autoritou. A aká je skutočnosť? Naše výzvy a upozornenia na tie najosudovejšie otázky našej politiky a existencie sa okázalo prehliadať. A keď si ešte trochu zaspomíname – v novembri na „revolučné“ tribúny zásadne nepripúšťali politických väzňov. Ako vidíme, režia bola od začiatku v pevných rukách.

Politickí väzni komunizmu sú citliví na falšovanie dejín. Najmä RTVS tohto roku si v tomto smere prišla na svoje. Takmer nebolo relácie s historickou tematikou, aby slovenské dejiny nepoňala škandalózne. Dokonca v relácii Večera s Havranom k výročiu prijatia Deklarácie slovenského národa odznali „argumenty“, že Česi museli obsadiť miesta v štát-

nej správe, lebo Slováci boli negramotní. Čo si o prístupe RTVS k histórii národa myslíte?

Keďže toto je veľmi široká téma, ja to zoberiem len z úzko antikomunistického hľadiska. Nebyť Beneša a ďalších českých nacionalistov, aj tých komunistických, ktorí si u Stalina zabezpečili navrátenie slovenskej kolónie, na Slovensku by komunisti nikdy nemali šancu sa až takto presadiť, bola to okrajová skupinka ľudí. Stačí si pripomenúť voľby z roku 1946 – a to sa už ľudia vtedy začínali komunistov aj báť, no úplne sa zastrašiť nedali. Preto sú naši komunisti takí vďační Čechom, no a keďže dodnes ovládajú masmédiá, české nacionalistické lži o našej zaostalosti, či priam polodebilite, (žeby podľa seba súdím teba?) na nás vylievajú každý deň ako pomyje. Už som viackrát povedal, že Slováci sú asi jediný národ na svete, ktorý nemá ani svoju televíziu, ani svoj rozhlas, ani denníky. Hoci dejiny už viackrát ukázali, že Slovák vydrží všetko, teda aj štát bez masmédií, predsa len by už bolo na čase s tým niečo urobiť.

Na budúci rok si pripomenieme 30 rokov od nadobudnutia slobody. Ako ste spokojný so stavom vecí verejných?

Na túto otázku som už čiastočne odpovedal. Iba stručne dodám, že posledný vývoj opäť naplňa politických väzňov obavami. V rámci inscenácie nám síce súdruhovia chvíľu povolili slobodne rozprávať, no dlhodobo to určite nie je v ich záujme a tak pomaly znovu utahujú skrutky. Znovu sa prenasledujú ľudia za názory a myslenie. Sloboda slova nám mizne rýchlejšie ako sneh v apríli. A keďže nielen politickí väzni, ale ani bežní Slováci nemajú prístup do médií, nemáme proti týmto tendenciám možnosť nijako bojovať, ani argumentačne im oponovať. Hádám najviac to vidno na tom, že už sa opäť presadzuje komunistický výklad dejín, ako ten jediný správny, presne ako v 50. rokoch. Tu treba dôrazne pripomenúť, že komunistický rovná sa zločinecký. Ale ako keby to nikomu neprekážalo.

Eva Zelenayová

Ján Litecký Šveda pri konštruovaní nového hudobného nástroja.

Foto archív

Prečo nepovedať celú pravdu?

(Dokončenie)

Takže je načase vravieť pravdu a písať pravdu. Tak ako majster Ján Hus nabádal už pred 600 rokmi. A polopravdy opravovať, živé relikty odstraňovať...

Napríklad v Prešove už počas polstoročia provokuje obyvateľov mesta ozrutná propagácia tzv. „**Slovenská republika rád**“. Dovliekli ju maďarskí bolševickí vojaci, ktorí v júni a v júli 1919 okupovali južné a východné Slovensko. Po obsadení Prešova 7. júna 1919 vyhlásili vznik komunistickej republiky. **A zaviedli všeobecný červený teror. Vraždili slovenských vlastencov.** A viacerých odviekli do zajateckého tábora v Miškovci, neskôr do Hatvane v severovýchodnom Maďarsku. (Vraždy od Detvy, Levíc po Košice a Prešov. Dedinu Dačov Lom podpálili z pomsty – zhorelo 70 domov. Fakty citované podľa knihy prof. Dr. Milana Ďuricu: Dejiny Slovenska a Slovákov. Vyd. Lúč, Bratislava, 2003.) Predsedom vlády červenej republiky sa stal český robotník, člen vedenia komunistickej vlády v Budapešti Antonín Janoušek. Ruský bolševický komisár zahraničných vecí Georgij Čičerin zaslal do Prešova nadšený blahoprajný telegram: „V mene sovietskej vlády Ruska víta zrod ďalšieho sovietskeho štátu – Slovenskej sovietskej republiky. Nech žije Slovenská červená socialistická republika! Nech žije komunistická internacionála!“

Krvavo vybojovaná sloboda

Nútený ústup červenej maďarskej armády z Prešova 7. júla 1919 bol aj ukončením červenej prešovskej republiky. Podľa záznamu z citovanej knihy str. 302-306 pri vojenských operáciách počas oslobodzovania Slovenska v roku 1919 padlo v bojoch približne 900 vojakov a dôstojníkov čsl. armády. A bolo aj 2700 ranených. Maďari priznali 450 mŕtvych a 366 ranených. Takže naša slovenská sloboda bola krvavo vybojovaná. A nielen na európskych frontoch. Vďaka českým obetavým legionárom. Sami Slováci sme na to v tom čase nemali síl. Bol to dôsledok povojnového chaosu a smutne známej slovenskej nesvornosti. Teraz, v dňoch slávania 25. výročia od zrodu samostatnej demokratickej republiky – Slovenskej republiky – dovoľujem si poprosiť obyvateľov a najmä predstaviteľov mesta Prešov: Dokedy ešte chcete trpieť tú potupnú reklamu o komunistickej, Maďarmi dovlečenej tzv. Slovenskej republike rád vo svojom slovenskom demokratickom a kresťanskom meste Prešov?

Ďalšia podobná protislovenská, protidemokratická i protikresťanská provokácia sa sto rokov ukrýva v chráme Božom, v Dóme sv. Alžbety v Košiciach. Ležia tam telesné pozostatky uhorského magnáta Františka II. Rákociho a jeho šiestich druhov. Tento podivín je tragicky

známy tým, že celý život venoval službe tureckému sultánovi. Jeho fanatická vernosť Turkom sa prejavila, keď po porážke Turkov pri Viedni v roku 1683 a následných ťažkých bojoch boli Turci vytlačení z celého Slovenska aj Maďarska. Tento streštený magnát potom zorganizoval a viedol od roku 1703 do roku 1711 vojenskú vzburu od Sedmohradska cez celé Slovensko až po Bratislavu. Zrejme mu nestačilo, že sa Maďarsko konečne po 180 rokoch zbavilo tureckého okupačného jarma a Slováci 150 rokov bojov o život svojich rodín a dedín pozdĺž celého južného Slovenska. Veď je známy smutný fakt: Turecká vojenská invázia do juhovýchodnej Európy od začiatku 13. storočia zabrzдила hospodársky a duchovný rozvoj balkánskych štátov a národov, vrátane nášho i Rumunov, Chorvátov, Maďarov, Albáncov i Rakúšanov a pravdaže Srbov aj Bulharov minimálne o dve storočia. A miliónové straty na životoch obyvateľov, utrpenie či materiálne škody sa nedajú ani odhadnúť. Turecká okupácia vytvorila z Balkánu trvalé ohnisko napätia, náboženských i národných bojov. Tragické následky trvajú doteraz.

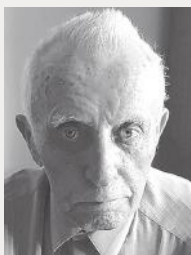
Masový vrah odpočívá v chráme

František II. Rákoci po porážke svojej vojenskej vzbury ušiel roku 1711 so svojimi najbližšími druhmi do Turecka. Tamojšia vláda im poskytla doživotný azyl. Začiatkom 20. storočia vtedajšia rakúsko-uhorská vláda povolila prevoz telesných pozostatkov z Turecka do Košíc. Do Dómu sv. Alžbety. Kto povolil toto vážne znesvätenie katolíckeho chrámu? Vodca vzbury bol vlastizradcom, masovým vrahom, verným spojencom tureckého sultána, urputného nepriateľa kresťanstva. Počas osemročnej vojny zahynuli na Slovensku desaťtisíce občanov v bojoch, hladom a epidémiou moru. Dovliekli ho tatárski násilníci - jazda v službách Turkov. Počas drancovania Slovenska už predchádzajúceho vzbúrenca (Imricha Tökölyho, ktorý po porážke taktiež našiel azyl v Turecku), v bojovom virvare postihol meso Trnava 8.8.1683 katastrofický požiar. Zahynulo v ňom asi štyritisíc obyvateľov. Zachovalo sa len 58 domov. František II. Rákoci v roku 1707 dal zmasakrovať členov delegácie, ktorá protestovala proti vojenskému útlaku, lúpežiam a vysokým daniam. V Banskej Štiavnici dal postrieľať asi tridsať baníkov, ktorí bez mzdy odmietli fárať.

A navyše: časté návštevy maďarských uctievačov tohto zloducha, jeho pozostatkov v Dóme sv. Alžbety, ich hlasné spevy hymien surovo urážajú veriacich katolíkov. Takže pokorne prosíme cirkevných a občianskych predstaviteľov mesta Košíc, aby čím skôr zariadili odšťahovanie provokatívnych relikvií z chrámu. Pravda a spravodlivosť sa dajú dosiahnuť. Ibaže je k tomu potrebná dobrá vôľa na oboch stranách.

Július Homola

Rakúšania ho odovzdali Rusom

Jozef Ištók nás 29. októbra 2018 náhle opustil a odišiel do večnosti. Narodil sa 27. januára 1932 v Dvoriankach neďaleko Košíc. Bol hlboko veriacim, úprimným, čestným a statočným človekom. V roku 1989 sa zúčastnil pri zakladaní organizácie politických väzňov Slovenska. Bol dlhoročným hospodárom a pokladníkom Regionálnej pobočky PV ZPKO v Košiciach. Pracoval s veľkou hospodárnosťou a precíznosťou. Na besedách so študentmi neúnavne vysvetľoval hrôzy komunistického režimu v 50. rokoch.

V roku 1949 prekročil štátne hranice cez rieku Morava a dostal sa do Viedne, kde sa chcel skontaktovať s členmi Bielej légie. Žiaľ, zatkla ho rakúska polícia a odovzdala ruskej strane. Vo väzení v Českých Budějoviciach strávil 4 mesiace. Následným vykonštruovaným súdnym procesom za členstvo v Bielej légii bol odsúdený na 15 rokov

odňatia slobody. Svoj trest si odpýkával vo väzniciach v Košiciach, Bratislave, Ilave a v Mirove. Dva roky prežil kruté väzenie v komunistickom pracovnom tábore na Jáchymovsku. Po prepustení z väzenia bol rehabilitovaný. V roku 2016 mu v Michalovciach Ústav pamäti národa odovzdal pamätnú medailu s pamätným listom účastníka a veterána protikomunistického odboja.

S Jozefom Ištókom sme sa rozlúčili vo farskom kostole sv. Gorazda a spoločníkov v Košiciach na Tereze. Následne uložili jeho telesné pozostatky na cintorín sv. Rozálie. Na pohrebe sa zúčastnili členovia PV ZPKO z Východoslovenského kraja. Rozlúčkovú reč predniesol Ing. Ján Brodňanský, hospodár regionálnej pobočky v Košiciach.

Drahý náš Jožko, nech Ti je slovenská zem, ktorú si tak veľmi miloval, ľahká. Nech Ti dobrý Boh za Tvoje utrpenie a za všetko dobré, čo si vykonal pre rodinu a našu pobočku, pripraví večný príbytok.

Juraj Vrábek, člen redakčnej rady

Rozlúčili sme sa s Michalom Pavlíkom

Michal Pavlík je príkladom toho ako spoločnosť nie vždy vie akceptovať ideály a nadšenie mladého človeka. Roku 1944 po skončení strednej školy chcel byť letcom, ale rodičia mu nedali súhlas. Roku 1949 ukončil školu poddôstojníkom v zálohe a potom sa rozhodol pre vojaka z povolania. Počas dovo-

lený, obsypaný výrazkami, vredmi, zatvorený v katakombe so vzdialeným slnečným svetlom, bez hygieny, vitamínov, samé diery. Citujem nebohého: „Jediné čo mi za tie roky pomáhalo, bola úprimná a neotrasiteľná viera v Boha. Musel som veriť a dúfať. Ak by som nemal vieru, bol by som ako suchý lístok unášaný vetrom“.

Češť jeho pamiatke.

(red)

niek doma sa zoznámil so skupinou Biela légia a stal sa jej členom. V roku 1951 ho zoberali do vyšetrovacej väzby a neskôr odsúdili za velezradu na 25 rokov. Ako politický väzeň doloval urán na Příbramsku. Roku 1960 sa dostal domov na amnestiu, oženil sa a angažoval aj v združení Politických väzňov Zväz protikomunistického odboja III. odboj.

V homílii otec Stanislav Fedor povedal, že „smrťou nebohého Michala odchádza ďalší živý svedok spomedzi tých, čo zažili utrpenie diktatúry moci“. Člen farskej rady pán Martin Hrubovský v smútočnom príhovore uviedol: „Dvadsaťpäťročný chlapec Michal, podvyži-

Tretí ročník

Šachového Holeštiakovho memoriálu (ŠACHOM)

nadväzuje na bohatú tradíciu organizovania dedinských šachových turnajov ešte z 80-tich rokov minulého storočia usporiadaných v Zákopčích na Majeri, ktoré inicioval a viedol Pavol Holeštiak (29. 12. 1941 – 5. 7. 2015), popularizátor kráľovskej hry, národovec a prvý kysucký národný, viacnásobný obecný poslanec pochádzajúci zo starého rodu zo Zákopčíc. Zmyslom turnaja si bude nielen dobre zahráť, ale aj upevňovať tradičné rodinné hodnoty, ktoré sú najmä v súčasnosti veľmi ohrozené. Preto pôjde o turnaj dvojčlenných rodinných družstiev so zrýchlenným tempom hry, ktoré obľuboval aj Pavol Holeštiak.

Memoriálu sa zúčastnili v prvých dvoch ročníkoch viacerí titulovaní hráči (GM, FM, WFM, WCM), majstri Slovenska, prezident Slovenského šachového zväzu i prezident Malopolského šachového zväzu.

Prvý ročník 2016 (34 tímov):

1. Bristenský (Slovan Bratislava)
2. Zvarikovci (Mladost Zilina)
3. Špiriakovi (ŠK Nesluša)
4. Tomčíkovi (TJ Rajské Teplice)
5. Holeštiakovci (Caissa Čadca)
6. Cerveňkovi (Caissa Čadca)
7. Šustekovi (Mladost Zilina)

Druhý ročník 2017 (36 tímov):

1. Jablonický (TŠS Trnava)
2. Sečkovci (MKŠ Kysucké Nové Mesto)
3. Špiriakovi (ŠK Nesluša)
4. Šulganovi (Caissa Čadca)
5. Šolovičkovci (ŠKŠ Dubnica nad Váhom)
6. Jurčíkovi (Mladost Zilina)
7. Rudinskí (CHC Turzovka)

Kysucká šachová škola, VZLET Čadca, Matica slovenská Čadca

Vás pozývajú na 3. ročník turnaja

ŠACHOVÝ HOLEŠTIAKOV MEMORIÁL

žijeme ŠACHOM aj cez Vianoce

Kedy: sobota 29. 12. 2018
Kde: ZŠ Zákopčie
U Flašíka 957, Zákopčie, okr. Čadca, Slovensko

Prezentácia 9.00 – 9.45
 Slávnostné otvorenie turnaja 9.55
 Začiatok turnaja 1. kolo 10.00
 Občerstvenie cca 12.30
 Vyhodnotenie cca 15.30

Štartovné: opäť zadarmo

Prihlášky: **do 22.12.2018**, Mgr. Pavol Sedláček, tel. 0915 802 570, e-mail: pavol.sedlacek@gmail.com

STALO SA

1. decembra 1989 vláda ČSSR nariadila zrušiť drôtené zátarasy na hraniciach s Rakúskom, ktoré slobodný svet nazýval „železnou oponou“.

2. decembra 1946 sa začal proces proti J. Tisovi, A. Machovi a F. Ďurčanskému pred Národným súdom v Bratislave. Členmi senátu boli: predseda Igor Daxner a šiesti prísediaci, všetci evanjelického vyznania, alebo ateisti. Žalobcami boli Ľudovít Rigan, Juraj Šujan a vojenský prokurátor plukovník Anton Rašla.

4. decembra 2006 zomrel pápežský prelát, prenasledovaný komunistickým režimom, Mons. Viktor Trstenský

6. decembra 2006 zomrel dlhoročný člen a funkcionár krajskej pobočky v Žiline Emil Rafaj.

10. decembra 1947 bol na trest smrti zastrelením odsúdený generál armády SR a veliteľ Rýchlej divízie Jozef Turanec. Neskôr mu trest zmenili na 30

rokov väzenia. Zomrel vo väznici v Leopoldove v roku 1957.

14. decembra 1948 vláda rozhodla presunúť 65 000 verejných zamestnancov „do výroby“. Išlo o prvú masovú diskrimináciu politicky „nespolahlivých“ občanov brutálnym znížením ich spoločenskej pozície a pracovných ziskov. Tieto opatrenia pokračovali aj začiatkom päťdesiatych rokov a postihli 75 000 občanov.

22. decembra 1948 zomrel slovenský arcibiskup Karol Kmeťko, sídelný biskup nitriansky. Jeho nástupcom sa stal Eduard Nécsey.

22. decembra 1949 schválilo Predsedníctvo ÚV KSČ návrh na mocenský zákrok proti kláštorom.

27. decembra 1992 zomrel v Bratislave bývalý poslanec Slovenského snemu a najbližší spolupracovník Karola Sidora, komunistickým režimom prenasledovaný Pavol Čarnogurský.

31. decembra 1992 zanikol štátny útvar Česká a Slovenská federatívna republika.

December 1987. Vyše 500 000 ľudí podpísalo petíciu katolíkov za náboženskú slobodu. Iniciatíva vyšla z Moravy, ale najväčšiu odozvu vyvolala na Slovensku (vyše 300 000 podpisov).

December 1955. Podľa odhadu nemeckého historika J. G. Hoenscha bolo v Československu 230 „nápravných zariadení“ (väzníc, pracovných táborov, uránových baní a pod.) a v nich 240 000 uväznených občanov, z ktorých asi 80 % za politické „zločiny“.

V rokoch 1948 – 1955 bolo v socialistickom Česko-Slovensku materiálne zničených 27 500 000 kníh, z najväčšej časti to boli publikácie zhabané v kláštoroch a v iných náboženských inštitúciách. Ďalšie státisíce vzácnych vydání boli rozpredané zahraničným antikvariátom.

AKTIVITY PREDSEDNÍCTVA PV ZPKO

■ Predseda PV ZPKO Ján Litecký Šveda a podpredseda organizácie Rafael Rafaj navštívili 13. novembra v priestoroch Ministerstva vnútra SR generálneho riaditeľa sekcie verejnej správy Ing. Adriána Jenča. Zástupcovia PV ZPKO informovali šéfa sekcie o hlavných finančných problémoch našej organizácie. Predovšetkým o potrebe spracovať archív a hlavne opraviť pamätník obetí komunizmu. Informovali sa aj o možnostiach paralelného financovania pamätníka. Počas rokovania hovorili aj o neprofesionálnych manieroch denníka SME, ktorý opäť uverejnil dezinformácie o PV

ZPKO. Rokovanie charakterizovali ako vecné a v ústretovom duchu.

■ Predstavitelia regionálnej pobočky v Trebišove, regionálnej organizácie v Košiciach a bratislavského ústredia vybavili na Mestskom úrade v Trebišove poskytnutie dotácie vo výške 250 EUR na pietnu spomienku pri príležitosti 68. výročia odvečenia, súdnych procesov a odsúdenia študentov gymnázia do Jáchymovského pekla v roku 1951 komunistickou mocou, ktorá sa každoročne koná v priestoroch Gymnázia Trebišov pri pamätnej tabuli.

Výzva

Vážení členovia PV ZPKO, sympatizanti, priatelia. Naša organizácia dlhodobo zápasí s neštandardnou situáciou, keď pripravuje plány svojej činnosti bez krytia finančnými prostriedkami. Nedostatok peňazí nás núti obrátiť sa na Vás s výzvou o pomoc. Vydávanie Svedectva nie je ďalej možné zabezpečiť z prostriedkov štátnej dotácie, preto sa obraciam na Vás s prosbou, vyhľadať vo Vašom okolí potenciálnych sponzorov nášho časopisu. Ak nebude vychádzať, akoby sme stra-

tili nástroj prezentácie vlastného jestvovania. Azda neprajníci by sa tomu aj potešili. Veríme však, že sa nájdu podporovatelia ideálov, za ktoré sme trpeli, a ktoré hodláme aj naďalej chrániť a obhajovať. Záujemcovia o pomoc pre naše Svedectvo môžu poslať svoj príspevok na číslo účtu: SK74 3100 0000 0040 0012 8109, BIC: LUBASKBX, alebo sa kontaktujte na tel. číslach 0902 199 429 a 0905 737 790.

Darcom úprimne ďakujeme.
Vedenie PV ZPKO a časopisu Svedectvo

● **Malé kníhkupectvo Svojet** v bratislavskej Lige pasáží ponúka knihy, ktoré inde nekúpíte. Historickú, vlasteneckú literatúru bez politickej korektnosti, zborníky, kalendáre a časopisy vrátane Svedectva. Otváracie hodiny v pondelok až štvrtok sú od 10.00 do 13.00 a od 13.30 do 16.30, vo štvrtok do 17.30 hod. V piatok od 9.00 do 13.00 a od 13.30 do 14.30 hod. Informácie na 0903 946 718.

Kníhkupectvo Svojet
Predajňa vydavateľstva MS

Dunajská 18
Līga Pasáž
811 09 Bratislava

Telefón: 0903 946 718
Email: kniha.svojet@gmail.com
Web: www.svojet.sk

■ Úradné hodiny v kancelárii Predsedníctva PV ZPKO v Bratislave na Obchodnej ulici č. 52 sú **v pondelok a v stredu od 9.00 hod. do 13.00 hod.**

PRIPOMÍNAME SI

V decembri si pripomíname významné životné jubileá týchto našich členov a sympatizantov. Spomíname aj na tých, ktorí sa tejto slávnosti nedožili.

60 rokov

MVDr. Mária Špániková, Modra 13.12.1958
Ľudmila Martinčeková, Popudiny 3.12.1958

65 rokov

Marián Šuman Burdej, Bratislava 15.12.1953
Dalila Kutišová Luknárová, Bratislava 26.12.1953

70 rokov

Ing. Ján Litecký Šveda, Bratislava 14.12.1948

75 rokov

Anna Gombárová, Lučenec 26.12.1943

80 rokov

Eva Karnayová, Michalovce 11.12.1938
Melánia Straková, Piešťany 25.12.1938
Miroslav Žila, Badín 2.12.1938
Ing. Viliam Zopp, Bratislava 2.12.1938

82 rokov

Hedviga Slivková, Ilava 20.12.1936
Helena Stančíková, Brezno 1.12.1936
Mária Gregušová, Nitra 6.12.1936

Rozália Hockicková, Spišské Podhradie 15.12.1936

84 rokov

Štefan Hrizák, Považská Teplá 25.12.1934
Anastázia Kulášová, Bratislava 15.12.1934

86 rokov

Rozália Tomčová, Klokočov 22.12.1932
Matej Benčík, Komárno 16.12.1932

87 rokov

Gustáv Hrabovec, Dolný Kubín 24.12.1931
Pavol Kuľa, Levoča 18.12.1931

89 rokov

Eva Slimáková, Limbach 22.12.1929
MUDr. Mária Slugeňová, Levoča 25.12.1929

91 rokov

Alojz Poldalf, Žiar nad Hronom 28.12.1927

92 rokov

Anna Mazáková, Púchov 17.12.1926
Valéria Mitošinková, Bratislava 16.12.1926

99 rokov

Ján Petro, Humenné 18.12.1925

*Jubilantom srdečne
blahoželáme*

ROZLÚČILI SME SA

† Vo veku nedožitých 87 rokov, 29. septembra 2018, zomrel **Alexander BARTA**, dlhoročný člen RO PV ZPKO Nitra. Posledná rozlúčka sa konala 4. októbra 2018 v rímskokatolíckom kostole a na miestnom cintoríne v Bádiciach. Poslednej rozlúčky sa zúčastnili členky Janka Verešová, Agáta Fišerová a predsedníčka RO PV ZPKO Nitra Alžbeta Loudová.

† Vo veku 89 rokov, 2. novembra 2018, zomrel **Stanislav PLEVZA**, dlhoročný člen RO PV ZPKO Trnava. Posledná rozlúčka sa konala 8. novembra 2018 na cintoríne na Kamennej ceste v Trnave. Poslednej rozlúčky sa zúčastnili členovia RO PV ZPKO Trnava.

† Vo veku 91 rokov, 28. októbra 2018, zomrel **Michal PAVLÍK**, dlhoročný predseda regionálnej pobočky PV ZPKO Trebišov a nositeľ pamätnej medaily Ústavu pamäti národa za utrpenie spôsobené komunistickým režimom v období neslobody. Posledná rozlúčka sa konala 30. októbra 2018 v kostole Najsvätejšej Trojice v Plechoticiach a na miestnom cintoríne. Smútočného aktu sa zúčastnili predseda aj členovia RO PV ZPKO Košice, ako aj predsedníčka RO PV ZPKO Prešov.

† Vo veku 83 rokov, 9. novembra 2018, zomrela **Mária PAVLÍKOVÁ**, členka PV ZPKO a manželka politického väzňa Michala Pavlíka, bývalého predsedu regionálnej pobočky PV ZPKO Trebišov. Posledná rozlúčka sa konala 11. novembra 2018 v kostole Najsvätejšej Trojice v Plechoticiach a na miestnom cintoríne.

† Vo veku 86 rokov, 29. októbra 2018, zomrel **Jozef IŠTOK**, zakladajúci člen organizácie, dlhoročný hospodár a pokladník regionálnej pobočky PV ZPKO v Košiciach. Posledná rozlúčka sa konala na cintoríne sv. Rozálie v Košiciach.

† 7. novembra 2018 zomrela **Judita KMECOVÁ** z Popradu, dlhoročná aktívna členka organizácie PV ZPKO. Na poslednej ceste nebohú 9. novembra 2018 v Poprade odprevali predsedníčka RO PV ZPKO Prešov Mária Dvorčáková a predseda RO PV ZPKO Košice Štefan Novák.

† Vo veku 88 rokov, 9. októbra 2018, zomrela **Božena HLAVATÁ** zo Šenkvic, dlhoročná členka RP PV ZPKO Bratislava - okolie. Posledná rozlúčka sa konala 12. októbra 2018 v Dolnom Kubíne, kde žila ostatné dva roky u dcéry.

**Pozostalým vyslovujeme
úprimnú sústrasť**

PRISPELI NA ČINNOSŤ

JUDr. Peter Brňák, Bratislava 50 EUR
MUDr. Dagmar Pechová, Bratislava 10 EUR
Monika Sýkorová, Bratislava 20 EUR
Mgr. Slavomír Jančok, Bratislava 50 EUR

Darcom vyslovujeme úprimné poďakovanie

Tlačovo-digitálna rada Slovenskej republiky
 Župné námestie 7, 811 03 Bratislava, Slovenská republika
 E-Mail: info@trs.sk
 www.trsr.sk

č. k. 10/2018

ROZHODNUTIE:

Tlačovo-digitálna rada Slovenskej republiky v zložení Mgr. Alena Pániková – predsedníčka, JUDr. Ing. Andrej Schwarz, LL.M – podpredseda, Ing. Ivan Podstupka – podpredseda, Mgr. Ivana Potočnáková, JUDr. Marek Ogurčák, PaedDr. Pavol Múdry pod č. k. 10/2018 na zasadnutí dňa 18. októbra 2018 o podnete na preskúmanie navrhovateľa – Čarnogurský ULC s.r.o., Tvarožkova 5, 814 99 Bratislava, zastúpeného advokátom a konateľom JUDr. Mgr. Jánom Čarnogurským zo dňa 23. 7. 2018 týkajúci sa článku zo dňa 27.6.2018 autora Michala Havrana publikovaného na internetovom portáli denníka SME na adrese <https://komentare.sme.sk/c/20858569/poslite-kuffu-do-cirkusu.html>. vydavateľa Petit Press a.s. Lazaretská 12, 811 08 Bratislava podľa §8, ods. 6 Rokovacieho poriadku Tlačovo-digitálnej rady Slovenskej republiky schváleného Zborom zástupcov Asociácie na ochranu novinárskej etiky v Slovenskej republike

r o z h o d l a t a k t o:

Tlačovo-digitálna rada Slovenskej republiky konštatuje, že redakcia sme.sk publikovaním materiálu s názvom Pošlite Kuffu do cirkusu dňa 27. 6. 2018 porušila Etický kódex novinára, a to

Článok II., ods. 1: Pre prácu novinára sú prvoradá hodnoty osobnej slobody, spravodlivosti a slušnosti. Vo svojej práci sa snaží o presadenie týchto hodnôt v spoločnosti. Súčasne Článok IV., ods. 1: Novinár bez súhlasu dotknutej osoby nesmie písať, hovoriť o skutočnosti a zobrazovať skutočnosť tak, aby zasahoval do súkromného života dotknutej osoby; môže tak urobiť iba v prípade, že verejný záujem si vyžaduje poznať jej súkromie; **nesmie znížovať jej dobré meno, česť a dôstojnosť**, pokiaľ osoba sama nevyvoláva podozrenie, že postupuje protizákonne alebo vzbudzuje pohoršenie.

Tlačová rada vyslovuje v súvislosti s uvedeným konaním odporcu

u p o z o r n e n i e.

Rada zároveň vyzýva vydavateľa sme.sk, aby uverejnil toto rozhodnutie po jeho doručení v najbližšom možnom vydaní periodika.

Odôvodnenie